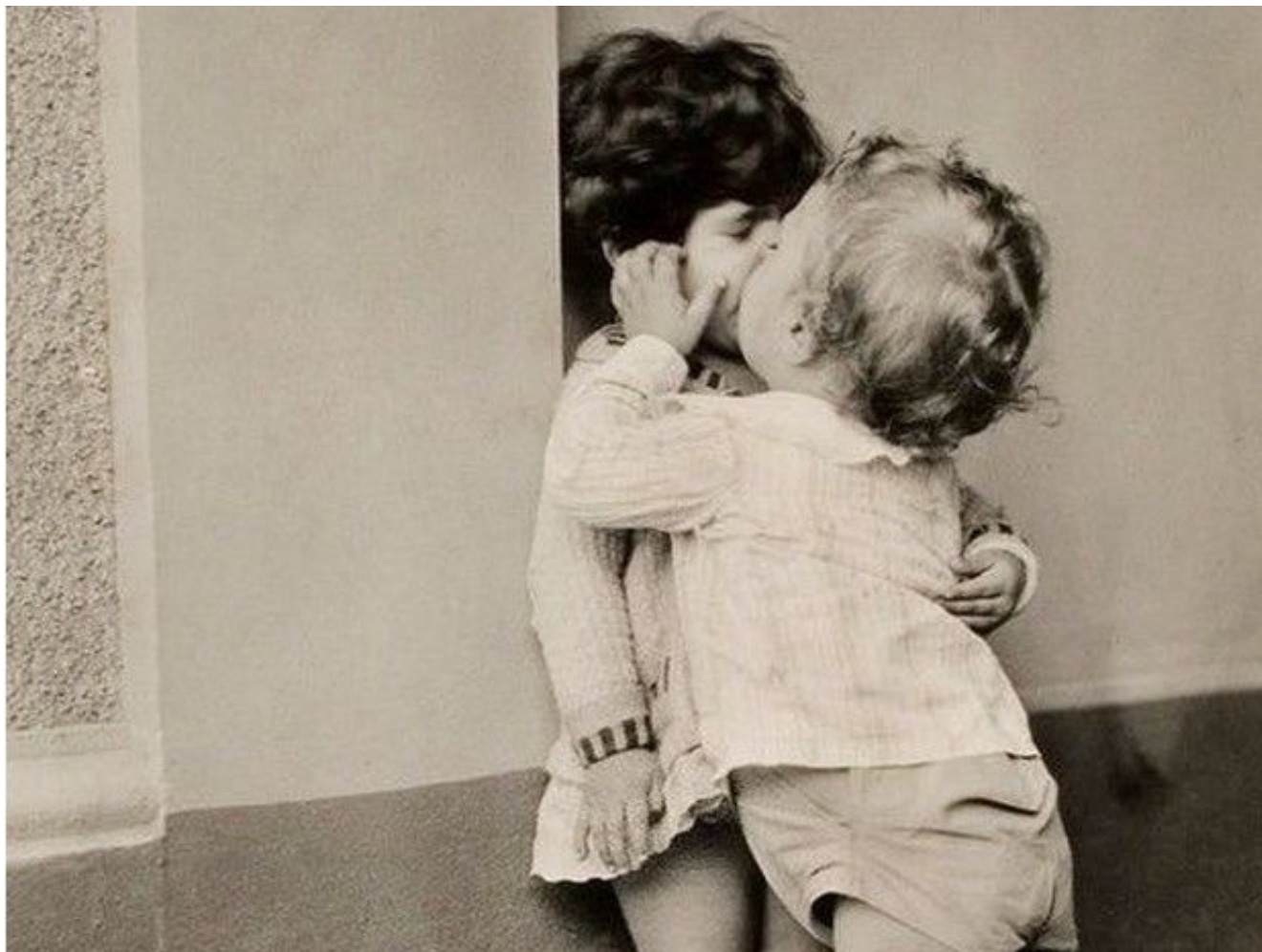

Μέχρι να μη μας χωρίσει ούτε ο θάνατος

του Κωνσταντίνου Αμπατζή

Η ιστορία ενός ζευγαριού που έμεινε μαζί ως το τέλος.

Πρέπει να ήταν λίγο πριν κλείσει τα 18 όταν είδε για πρώτη φορά στο σινεμά στα Χανιά μια αμερικάνικη ταινία, από αυτές τις ρομαντικές, που το ζευγάρι ερωτεύεται, ξεπερνάει τις δυσκολίες, καταλήγει μαζί, ανεβαίνει τα σκαλιά της εκκλησίας και ξεστομίζει την μεγάλη ατάκα. 'Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος'.

Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου εκείνο το βράδυ. Θυμόταν αυτή τη σκηνή με κάθε λεπτομέρεια. Το λευκό νυφικό με τη δαντέλα της πρωταγωνίστριας, τη σπάνια ομορφιά του γαμπρού, τα δάκρυα των συγγενών, μα πιο πολύ, δεν θα ξεχνούσε ποτέ αυτές τις έξι λέξεις. ‘Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος’.

Είχε κι η Μ. τα αθώα της φλερτ στην Ιεράπετρα, είχε πει ένα παιδικό ‘σ’ αγαπώ’ στον συμμαθητή της τον Σ. κάτω από το μεγάλο δέντρο στο προαύλιο, είχε νιώσει το στομάχι της να σφίγγεται όταν αυτός της είπε ότι έχει ερωτευτεί ένα μεγαλύτερο κορίτσι, είχε κλάψει κιόλας, αναγνώριζε ότι ο έρωτας είναι κάτι υπαρκτό, κάτι δυνατό, κάτι ικανό να σε πονέσει και να σε σώσει την ίδια στιγμή. Αλλά όχι, δεν είχε νιώσει ότι μπορεί να πει ποτέ στη ζωή της και να τις εννοεί, αυτές τις έξι λέξεις. ‘Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος’.

Δεν υπάρχει τόσο δυνατή αγάπη, πρέπει να είμαστε ρεαλιστές, υπάρχουν τόσα που μπορούν να χωρίσουν δύο ανθρώπους πριν από το θάνατο. Μπορεί οι συμμαθήτριές της να τη μάλωναν στα βραδινά σπιτικά μαζέματα όταν φρόντιζε να τις προσγειώσει και να τους διαλύσει τα συννεφάκια του έρωτα και της αιώνιας αγάπης που έφτιαχναν στη φαντασία τους, όμως κατά βάθος τη θαύμαζαν για τη γενναιότητα και την ψυχραιμία της. Η Μ. θα αγαπούσε, θα έβρισκε κι αυτή τον όμορφο γαμπρό της, αλλά δύσκολα θα έλεγε και θα εννοούσε το ‘μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος’.

‘Μ. η κυνική’, αυτό το παρατσούκλι της είχαν κολλήσει οι φίλες της και την κορόιδευαν γελώντας. Όταν όλες ονειρεύονταν τον πρίγκιπα, την ιστορία αγάπης και τους αιώνιους όρκους που θα ζήλευε κι η πρωταγωνίστρια της ταινίας που είχαν δει στο σινεμά, η Μ. απλά ήθελε να βρει ένα καλό παιδί και όπου βγει, χωρίς απαιτήσεις ουτοπικών υποσχέσεων πως θα τους χωρίσει μόνο ο θάνατος. Πιο πολύ την άγχωνε αυτή η φράση παρά την γοήτευσ. Υπερβολές, ο κόσμος έχει προχωρήσει, τι μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος;

Τελικά, όπως ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα συμβεί, η Μ. βρήκε πρώτη τον πρίγκιπά της στο πρόσωπο του Δ. και ήταν ένας έρωτας κινηματογραφικός, από αυτούς που δεν πίστευε ότι υπάρχουν, από αυτούς που διαβεβαίωνε τις φίλες της πως δεν θα βρουν ποτέ και πως στην πραγματικότητα ζουν μόνο στις σελίδες των βιβλίων και των σεναρίων. Εκεί που ανήκει κι η φράση ‘μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος’.

Ο έρωτας της Μ. και του Δ. με τον καιρό δυνάμωνε και εξελισσόταν σε μια αξιοζήλευτη αγάπη. Γύρω της, χτίστηκε μια ακόμα πιο δυνατή και αξιοζήλευτη οικογένεια κι όλοι μαζί, έμαθαν να ξεπερνάνε τις δυσκολίες. Οι φίλες της Μ. δεν έχαναν την ευκαιρία να την πειράξουν με την πρώτη ευκαιρία. Της θύμιζαν ότι για τη Μ. δεν υπάρχουν τέτοιες αγάπες, πως αυτές τις έξι λέξεις δεν θα τις πει ποτέ κι η Μ. απαντούσε πως όντως δεν τις είπε ποτέ.

Παντρεύτηκε σε ένα ελληνικό εκκλησάκι κι όχι σε κάποιο πλατό του Χόλιγουντ, εδώ δεν ξεστομίζουν τέτοιες πομπώδεις ατάκες. Το παράξενο είναι πως ενώ δεν το είπε ποτέ, είχε αρχίσει να το αισθάνεται. Δεν τη φόβιζε όμως, τι ήξερε άλλωστε η 18χρονη Μ. από την Ιεράπετρα για τη ζωή και την αγάπη; ‘Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος’, ίσως και να γίνεται τελικά.

Κάπως έτσι, τα χρόνια πέρασαν, η Μ. κι ο Δ. άρχισαν να γίνονται ένα και το δέσιμό τους έγινε ακόμα πιο δυνατό όταν η υγεία του Δ. ξεκίνησε να φθίνει. Ότι κι αν χρειαζόταν ο Δ., η γυναίκα του ήταν εκεί για να το προσφέρει, για να τον κάνει να αισθανθεί καλύτερα. Αυτό που δεν ήξερε, ήταν πως ο Δ. αισθανόταν καλύτερα μόνο και μόνο που την είχε δίπλα του. Και τώρα και πάντα. Μέχρι να τους χωρίσει ο θάνατος, κι ας μην τολμούσε να της το πει.

Κι η Μ. όμως αισθανόταν καλά, απλά και μόνο που είχε τον Δ. και μπορούσε να κάνει κάτι για να απαλύνει τον πόνο του. Μαζί με τα εγγόνια τους, περνούσαν ευτυχισμένοι τα καλοκαίρια τους στο Μάτι, κάποιος θα έλεγε επειδή είχαν το σπίτι τους, την αυλή τους και τη θάλασσα.

Εκείνοι ήξεραν πως ήταν ευτυχισμένοι επειδή είχαν ο ένας τον άλλο, μέχρι να τους χωρίσει ο θάνατος. Ήταν πια αρκετά ώριμη για να παραδεχτεί πως έτσι ακριβώς θα συμβεί και δεν την ενοχλούσε καθόλου. Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος, όπως στις ταινίες.

Όταν είδε τις φλόγες να κατεβαίνουν με τόση ταχύτητα και ορμή, αμέσως ένιωσε πως κάτι δεν πάει καλά. Είχε ένα προαίσθημα, έπρεπε να δράσει γρήγορα. Τύλιξε τα εγγόνια της με βρεγμένα μπουρνούζια κι έδωσε εντολή στην γυναίκα που τα πρόσεχε να τα πάρει προς την παραλία και να μην κοιτάζουν ποτέ πίσω. Η ίδια, ήξερε πολύ καλά τι πρέπει να κάνει. Αυτό που έκανε εδώ και τόσα χρόνια, χωρίς να το σκεφτεί ποτέ. Να μείνει δίπλα στον αγαπημένο της Δ.

Είχαν περάσει μαζί μια υπέροχη ζωή, δεν γινόταν και το τέλος της να μην τους βρει μαζί, αγκαλιά. Υπήρχαν ο ένας για τον άλλο, δεν γινόταν να υπάρξει ο ένας χωρίς τον άλλον. Γύρισε για λίγο το χρόνο πίσω, όταν μεγάλωνε στην Ιεράπετρα και συνειδητοποίησε πως τελικά είχε δίκιο και ταυτόχρονα άδικο.

Δεν τους χώρισε τίποτα από αυτά που χωρίζουν τόσα ζευγάρια. Δεν κατάφερε να τους χωρίσει απολύτως τίποτα και κανείς. Δεν κατάφερε να τους χωρίσει ούτε ο θάνατος.

Η παραπάνω ιστορία είναι εμπνευσμένη από και αφιερωμένη στην 71χρονη Μ.Π. και τον 72χρονο σύζυγό της Δ.Κ. που έχασαν τη ζωή τους στις πυρκαγιές της περασμένης εβδομάδας, [μένοντας μαζί μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο.](#)

31.07.2018

Πηγή: www.oneman.gr